

raucher non-fumeur, не узимају у обзир скр. апозиционе (karmadharaya) сложенице као *abrahmana* „који није браман“ или грч. *a-nimphe*.

Међутим писац је и самим утврђивањем чињеничког стања у разним језицима успео да покаже везу између начина исказивања релативне реченице и суфиксације односно префиксације и тиме учини прихватљивом своју тезу.

М. Флашар, Београд.

PITTIONI RICHARD, *Probleme und Aufgaben der urgeschichtlichen Bergbauforschung nach Kupfererz in der alten Welt* (ibidem).

У овом кратком осврту Р. Питиони говори о новим достигнућима на пољу испитивања античких рудника бакра у области данашње Аустрије, нарочито Салцбурга и Тирола.

При тим испитивањима је утврђено да су рудари у предисториском и раном историском добу експлоатисали искључиво сулфидну руду бакра и то само бакарни пирит (nur den Kupferkies der karbonspätigen Lagerstätten) док лежишта другог састава нису користили, мада су се у истој области налазила и богатија сулфидном бакарном рудом. То показује да су рудари у области аустријских Алпи приступили своме послу са одређеним техничким знањем, што потврђује и непроменљивост рударске технике установљена приликом испитивања г. 1932 у тим областима.

Из ових је чињеница изведен закључак да преисториско рударство у Аустрији не може бити аутохтоно. Писац предлаже да се његова појава датира у време око 1600 г. пре н. е. и у вези са тим, у белешци, указује на могућност његова порекла са Блиског Истока.

На крају Р. Питиони излаже обиман пројекат организације даљег испитивања налазишта и материјала од којег су начињени очувани нам предмети, у коме би пресудну улогу играла спектрална анализа, истичући да се културне и привредне везе не могу испитивати искључиво помоћу типологије као што је досада чињено, већ да треба пре свега обратити пажњу на технику израде. Ту писац завршава нарочито занимљивом изјавом да је крајње време да истраживање преисторије пређе из свог романтичног стадија у еру озбиљног историског испитивања.

Тежиште је реферата на пројекту сарадње археологије и егзактних науки.

М. Флашар, Београд.

KRETSCHMER PAUL, *Hethitische Relikte im kleinasiatischen Griechisch* (ibidem).

Трагови хетитске културе и језика налазе се, како је познато, од 1200 пре н. е. до у хеленистичко и римско доба, а у појединим случајевима и до у познија времена. Такав један случај обрађује под горњим насловом П. Кречмер. Он кратко помиње неке од ових трагова, као култ Велике Мајке (хет. сунчана богиња из Арине, *Hepit*, лид. Μητρ *Ἰτα*, мајонска *Miāa* = *maia* „мајка“, фриг. *matar Kubile*, *Κυβέλη*, хелен. Μεγάλη μήτηρ, *Magna mater Idaea*), врачање по утроби, речи *ixar* „крв“ (хет. *eshar*), *тархуа* „свечано сахранити“ (бог *Tarhu*, Gl. XXVIII, 104), *βασσάρα* (које одваја од *βασσάρη*, *ἀλώπηξ παρὰ Κρηναίους* “Хес. и доводи у везу са хет. *va-as-su-u-va-ar* „одећа“ које Б. Хрозни везује за иевр. *ues*-, лат. *vestio*, ст.-инд. *vasanam*) и лична имена *Appa Atta*.

Остатак расправе посвећен је тумачењу појаве завршетка *-ant* у новогрчком понтском дијалекту, у коме писац види хетитски реликт.

Носиоци овог дијалекта су 1922 г. прешли из Анатолије у Грчку. Тај дијалекат, који до најновијег времена налазимо на јужној обали Црног Мора у области античке Пафлагоније и на северу у Јужној Русији, карактерише старогрчки изговор гласа η. У том говору налазимо и суфикс *-ant* у колективској служби: 1. код колектива и плурала неких апстракта и конкретна на *-α* и *-η* као *βρεχί pl. τὰ βρεχία* „капи кише“ *τὰ βρεχιάδας* „киша“; 2. код породичних имена пореклом од личних на *-ης, -εῖ, -οῖ, -ιοῖ, -αῖ, -ηῖ* у облику *-αντ* од *-ανδο* као у *Ἀκριάας* *Ἀκριάαντ*,